

det sidste Aar været godt 123,000 Kroner. Jeg vil i den Anledning henstille til den højtærede Indenrigsministers Overvejelse — jeg antager, det er under ham, det sorterer — om det ikke var paa Tide at optage Spørgsmaalet om denne Banes Overgang til Staten. Naar det nu en Gang er saa — om det er rigtigt eller ej, skal jeg ikke komme ind paa, det foreligger ikke — at Staten skal betale Underskuddet, synes det mig at ligge nærmest, at Staten selv overtog og drev denne Bane. Jeg tvivler ikke om, at den nuværende Bestyrelse af Banen driver den med al mulig Økonomi; i alt Fald ville de, der kende denne Bane, hvad jo den højtærede Minister selv har haft personlig Lejlighed til, vide, at man mærker denne Økonomi paa mange Maader. Det tvivler jeg ikke om. Men som sagt, naar Staten dog skal betale, synes det mig at ligge nærmest, at Staten selv ved sin egen Drift af den ogsaa tager Kontrollen med, at alt gaar saa rigtig til som muligt, i sin Haand. Derved vilde tillige blive imødekømt et, jeg tror at kunne sige meget stærkt Ønske i den paa-gældende Egn. Ikke blot vilde Banepersonalet ønske det, thi det vil sikkert altid være et almindeligt Ønske at komme ind under en større Etat i Stedet for at være under en meget lille, men det vigtigste er naturligvis, at Egnens Befolkning, særlig Bybefolkningen i Storehedinge nære samme Ønske — efter hvad jeg tror at vide om denne Sag. Jeg tillader mig derfor at henstille dette til den højtærede Ministers Overvejelse.

Maa jeg blot endnu tilføje en Bemærkning til det ærede Medlem for Vejle Amts 6te Valgkreds (Paulin), som før omtalte den kjøbenhavnske Kirkesag. Jeg tror ligesom han heller ikke, at vi kunne skyde dette Krav til Side. Jeg vilde ønske, det kunde undgaas, thi jeg jeg tror, det vilde styrke Kirkens Stilling i høj Grad her i Kjøbenhavn, om man kunde undgaa at henvende sig om Bidrag saavel til Staten som til Kommunen og nøjedes med, hvad der skaffedes ad frivillig Vej. Men jeg tror ikke, man kan nægte, at naar man ikke kan nøjes dermed, og naar der altsaa sker Henvendelse til Staten, saa er den forpligtet til at yde sit Bidrag saa vel her som andet Steds. I hvilket Omfang, er et Spørgsmaal, jeg ikke skal komme ind paa.

N. I. Jensen: Den højtærede Kultusminister (Sthyr) udtalte i Gaar, at han troede, at han havde lige saa megen Sym-

pati for de Skolelærere, som skulle pensioneres efter de nugældende Reguleringssummer, som jeg. Derom kan det selvfølgelig ikke falde mig ind at disputere med den højtærede Minister, hvem af os der har mest Sympati for dem, men jeg antager det for givet, og derom maa vi vel kunne blive enige, at den højtærede Minister har mere Indflydelse til at raade Bod paa de nævnte Ulemper, end jeg har, og vi vare jo enige om, at det var nogen Uret mod disse Lærere, at de skulde leve paa deres gamle Dage under daarligere Kaar, end de havde rimeligt Krav paa. Jeg tror altsaa, vi ere enige om Sagen, og derfor haaber jeg, at den højtærede Minister ikke vil lade den Sag fare, men søge f. Eks. ved Forhandling med Finansudvalget, om der ikke kunde raades Bod paa dette Forhold. Det vilde være meget godt, om vi kunde faa en ny Skolelov til Foraaret, saa at der for Fremtiden kunde raades Bod paa disse Forhold, men det hjælper ikke dem, der skulle pensioneres efter de nuværende Reguleringssummer, det hjælper hverken disse Lærere eller deres eventuelle Enker. Derfor haaber jeg, som sagt, at dette Spørgsmaal ikke maa blive visket ud eller sat til Side, men vil blive taget frem til Behandling. Dernæst udtalte den højtærede Minister sig om Forholdene ved Hammershus. Der tør jeg tiltro mig mere Sagkundskab end den højtærede Minister, og jeg vilde nok ønske, han vilde aflægge en lille Visit paa Bornholm; det vilde desuden være ret behageligt og sundt. Efter et saadant lille Besøg vilde vi maaske kunne blive enige. Den højtærede Minister har den Forestilling, at dette Arrangement er sket for at beskytte Ruinerne. Det er det slet ikke. Det fremgaar af alt, hvad der er foregaaet i den Sag, at det kun er for at faa flere Penge. Jeg vil lige saa vel som den højtærede Minister have disse Ruiner beskyttede, men de ere virkelig ikke udsatte for nogen som helst Fare. Det er ikke saaledes der som ved Wartburg, at man skal bryde Hul i Murene for at faa en Erindring med, thi disse ligge løse uden for, og der bliver stadig flere af dem. Hvis de rejsende have Lyst til at have et Minde om deres Tilstedeværelse paa Hammerhus's Ruiner, have de rig Lejlighed dertil, og saa spare de desuden Musæet for Ulejgheden og Udgiften ved at faa det bortført. Man skulde ligefrem give de rejsende Anvisning paa, at hvis de ville have en Erindring, kunne de tage en Sten eller to med i Lommen. Man har tidligere ganske vist handlet ilde